

Over de 1ste mei demonstratie in Nijmegen

Reflectie uit 2010

Blijven dromen

11 mei 2010

Het is inmiddels alweer meer dan een week geleden, de 1ste mei demonstratie in Nijmegen. Tijd voor een korte reflectie op de gebeurtenissen. Nodig, denk ik, omdat deze demonstratie toch redelijk brak met de Nederlandse demonstratiecultuur van de afgelopen jaren. Er zijn naar mijn weten tot dusver 4 artikelen over geschreven; het organiserende comité, Peter Storm, Olie op het Vuur en Doorbraak namen gelukkig de moeite verslag te doen van deze dag en hier en daar te reflecteren op de gebeurtenissen. Hierbij doe ik ook maar een poging een duit in het zakje te doen. Misschien daarbij vooral reagerend op het artikel van Olie op het Vuur omdat ik het meeste affiniteit heb met hun (anti-)politieke ideeën en daarom de behoefte voel om juist binnen deze fractie van de beweging te werken aan kritische zelfreflectie en er niet veel heil in zie om een puur theoretische discussie aan te gaan met mensen die er op sommige vlakken toch simpelweg heel andere ideeën op na houden als ikzelf.

Een kort verslag van de demonstratie

De dag begon in ieder geval mooi, ondanks het matige weer, met een mooie opkomst van meer dan 200 mensen. Een opkomst waar we met een thema (nouja, niet het thema op zichzelf, maar 1 mei als dag om diverse thema's uit te lichten eigenlijk..) wat pas recentelijk op de agenda gezet is binnen dit deel van de radicaal linkse en anarchistische beweging best blij mee mogen wezen. Na enkele toespraken op het verzamelpunt waar ik slechts vlogen van heb meegekregen en dus niet echt over kan oordelen werd er duidelijk gemaakt dat de smeris zich afzijdig dient te houden van de demonstratie, een goede zaak als je het mij vraagt. De demonstratie begon te lopen en toen we na de spoorbrug op het fietspad weggezet werden namen mensen gelukkig het initiatief om de autoweg op te lopen. Wat denken ze wel... Grapjassen.. Kort daarna kwamen we bij de eerste stop, het nieuw gekraakte sociale centrum wat waarschijnlijk in de nabije toekomst ontruimd gaat worden. Na een korte toespraak ging het hele gebeuren weer verder richting de buurt de Wolfskuil, nog een toespraak over preciaire woonsituaties, weinig meegekregen van de inhoud maar an sich zeker een goede zaak. En weer verder hobbelen, terug richting het centrum van de stad. We lopen door de spoortunnel waar een toespraak wordt gehouden door de anarcha-feministische groep Dolle Mollies en er worden stencils en leuzen gespoten op de muren, tof! Kort daar na komen we aan bij een kruising waar de smeris rechts van ons de straat dichtgooit en waar zich ook het Adecco uitzendbureau bevindt. Tot zover een kort verslagje van de dag, laten we nu eens kijken naar wat er daar gebeurde.

Er was een groep die naar de Adecco probeerde te komen, waar de smeris gelijk lekker op begon te slaan, aangenaam verrast was ik dat mensen dat niet zomaar pikten en terugslongen, iets wat voor de Nederlandse smeris een duidelijk (nog) onwennige situatie creëerde. Achteraf begreep ik dat er het de bedoeling was hier ook een toespraak te houden aangezien Adecco één van de uitzendbureaus is welke bewakers werven voor vreemdelingenbajessen. Daar kwam weinig van terecht door de directe escalatie toen we op dit punt aankwamen. De chaotische situatie werd door sommigen ook aangegrepen om de Adecco aan te vallen en de ruiten eruit te smijten. Met hier en daar een dolle smeris en de absurde situatie van het paard dat genoeg had van zijn of haar onderdrukker en deze op de grond deponeerde (hahaha) was de chaos compleet. Deze situatie hield voor een goede 5 tot 10 minuten aan en mensen begonnen de hergroeperen en poogde de demonstratie in een inmiddels flink uitgedunde groep verder te zetten (en waren hooguit nog zon 150 mensen over).

De functie van de escalatie

Als ik terug kijk naar de demonstratie is dat overwegend met een positief gevoel, mede ook door de korte escalatie die plaatsvond bij de Adecco. Het dogmatische pacifisme en de pathetische hang naar de-escalatie die naar mijn idee de regel waren op Nederlandse demonstraties in de afgelopen jaren werden even achter ons gelaten door een aanzienlijk deel van de demonstratie. Mensen pikten geweld van de smeris niet en verdedigden de demonstratie en vielen aan waar daar de mogelijkheid voor was. Het eerder genoemde pacifisme en de hang naar de-escalatie waren mij al een goede tijd een doorn in het oog en een belangrijke demotivator om nog regelmatig Nederlandse demonstraties te bezoeken. Iedereen die een tijdje meeloopt en al de nodige keren de knuppel op zijn of haar smoel heeft gekregen heeft daar op den duur genoeg van. Ik denk dat het relatief grote aantal mensen, dat met een tegenovergestelde houding als het voorgenoemde, de demonstratie verdedigde en waarbij sommigen ook de Adecco aanvielen een indicator zijn dat ik niet de enige ben met deze frustraties. Ik

wil hierbij ook even wat quotes aanhalen van onze blauwe vrienden, onlangs gepubliceerd in de Pers; “ ‘We grijpen tegenwoordig harder in’, zegt Ron Looijen, woordvoerder van de Raad van Korpschefs. ‘Dat is wat de maatschappij vraagt.’ “ zie het hele (misselijkmakende) artikel: www.depers.nl . Als dat is hoe de situatie ervoor staat dan moeten wij daar ook maar op anticiperen lijkt mij zo.

Voor de rest wil ik er niet teveel over kwijt aangezien ik me grotendeels kan vinden in hoe de situatie verlopen is. Al met al beschouw ik deze gebeurtenis vooral als een fysieke uiting van een aanzienlijk deel binnen de beweging om te breken met de eerdergenoemde demonstratiecultuur en is in deze zin nuttig geweest.

Bewuste escalatie

Binnen de opkomende tendens van het insurrectionisme cq. opstandig anarchisme wordt veelal gerept over een werken aan een escalatie van maatschappelijke spanningen. Iets waar ik mij in kan vinden. De vraag is of het bewust laten escaleren van een (in Nederland vrijwel altijd kleine) demonstratie een constructieve manier is om hier naar toe te werken. Persoonlijk denk ik eigenlijk van niet. Zoals ik al eerder heb gezegd wil ik de gehele situatie zoals die ontstond op de 1 mei demo een zeker nut toekennen. Ik zou het echter niet als een constructieve trend zien om bewust op escalatie van demonstraties aan te sturen.

Allereerst wil ik de vraag opwerpen of het verstandig is om binnen een demonstratie die niet enkel bestaat uit mensen die dezelfde ideeën als jou aanhangen en waarin je niet met genoeg kameraden bent om een aparte blok te vormen dat op een gegeven moment een eigen weg kiest los van een grotere demonstratie zo een escalatie te ontketenen. Uit de vele reacties (helaas overwegend inhoudsloos...) blijkt in ieder geval dat veel mensen het niet bijzonder waarderen. Nu vind ik dat we ons zeker niet moeten conformeren aan eisen van andere delen van de beweging, maar ze bewust afstoten door structureel dit soort acties te plannen lijkt me ook geen zinnige weg om in te gaan.

Wanneer we het over escalatie hebben van maatschappelijke spanningen moeten we het woord escalatie niet te letterlijk nemen en bij wijze van spreke iedere stoepsteen naar alles dat blauw is gaan smijten. Een kleine escalatie op een bepaald moment draagt zeker niet persé bij aan een grotere escalatie van maatschappelijke spanningen. We moeten erbij stilstaan wat het effect van een bewuste escalatie kan zijn en zien of het een constructief moment en de plek is om dat binnen de context van een demonstratie te doen. Is het soms niet meer zinvol om een andere tijd, plaats etc. te kiezen? Willen we liever niet een potentieel creëren om alle Adecco's de wereld uit te helpen? Om alle dingen die ons vervreemden van onze verlangens, wat ons en onze medemensen onderdrukt, om die de wereld uit te helpen? Ik wil niet stellen dat het zinloos, laat staan onterecht is om de ruiten van één Adecco eruit te smijten maar we moeten op zijn minst een overdenken of dit een constructieve manier is om dit te realiseren. Een handvol ruiten van 1 filiaal van een bedrijf eruit te gooien heeft op zichzelf weinig te maken met een escalatie van maatschappelijke spanningen.

Zoals al eerder gezegd, volgens mij is weloverwogen terughoudendheid gewenst. Overwegend om onszelf niet te marginaliseren binnen onze eigen kringen en zeker niet minder om de dynamiek waarin je mensen mee-sleurt die heftige gevolgen kunnen hebben. Terughoudendheid lijkt me gewenst bij potentieel gewelddadige situaties. De dynamiek waar mensen in worden meegetrokken tijdens een escalatie kan bijzonder vervelend uitpakken en daar moeten we rekening mee houden; kinderen, mensen zonder papieren enz. enz. op demonstraties (iets waarbij je je af kan vragen of dat überhaupt een goed idee is aangezien de escalatie zeker niet persé van ons uit komt). Je draagt ook verantwoordelijkheid voor de mensen met wie je samen de straat op gaat en dat mogen we nooit vergeten, ondanks een verschil in tactieken zijn het uiteindelijk veelal mensen met wie we veel delen en met wie we samen iets proberen te bereiken en het zou volgens mij een domme keus zijn hen van ons te vervreemden.

Tot slot

Deze vragen wil ik enkel opwerpen omdat ik geen zelfkritiek terugvind in de tekst van Olie op het Vuur wat ik erg jammer vind. Ik vraag me ook af of het verstandig is om een verslag in een bepaald jargon te schrijven dat ons insurrectionisten zo eigen is met enkel een fixatie op een overwegend korte (maar belangrijke) gebeurtenis binnen de demonstratie en daarbij de rest bijna volledig buiten beschouwing te laten. Vooral het feit dat het slechts een verslag is in plaats van een reflectie op de gebeurtenissen. Laten we niet zonder enige zelfkritiek dingen de hemel in prijzen...

Hoe dan ook, het was een mooie dag die volgens mij ook zeker op bepaalde vlakken voor onszelf constructief is geweest en waarbij daarnaast ook een mooie demonstratie is gelopen waarbij op toffe plekken toespraken gehouden zijn.

En ik hoop dat dit enigszins een aanzet kan zijn over de situatie die zich voordeed. Niet enkel tussen mensen die voor of juist tegen de hele gebeurtenis bij Adecco waren maar ook voor beide groepen om kritisch naar hun eigen theorie en praktijk te kijken.

Genoemde artikelen:

www.depers.nl

oohv.wordpress.com

peterstormschrijft.wordpress.com

www.1mei.org

www.doorbraak.eu

www.doorbraak.eu

nl.anarchistlibraries.net

Blijven dromen
Over de 1ste mei demonstratie in Nijmegen
Reflectie uit 2010
11 mei 2010

blijvendromen.wordpress.com

a-bieb.nl